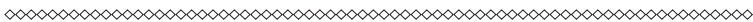

Вайцю

Оскар

Кентервільський
привид

Харків
«Фоліо»
2019

Розділ перший

Коли містер Хайрам Б. Отіс, американський посол, купив замок Кентервіль, усі казали йому, що це страшенне глупство — адже немає сумніву, що в замку водяться привиди. Та й сам лорд Кентервіль власною особою, людина вельми обачлива, вважав за свій обов'язок попередити містера Отіса про цю обставину під час підписання угоди.

— Наша родина не жила в цьому замку, — сказав лорд Кентервіль, — відтоді, як моя двоюрідна бабуся, удова-герцогиня Болтонська, зазнала тяжкого потрясіння, від якого так і не отямилася довіку. Вона перевдягалася до вечері, і раптом на плечі їй лягли руки скелета. До того ж мушу вам сказати, шановний містере Отіс, що привида бачили декілька членів моєї сім'ї, живі й понині, а також наш пастор, превелебний отець Огастес Демпір, магістр Кембриджського коледжу. Після нещасного випадку з герцогинею всі молодші слуги пішли від нас, а леді Кентервіль часто не могла заснути вночі, бо їй чувся таємничий шум у коридорі й бібліотеці.

— Мілорде, — мовив містер Отіс, — я купую привида разом із меблями. Я прибув із розвинутої країни,

де є все, що можна купити за гроші; а наша спритна молодь начебто здатна впоратися з вашим Старим Світом, бо зманює від вас найкращих акторів і примадонн. Тож закладаюся, що якби в Європі з'явився хоч один справжній привид, ми б дуже скоро демонстрували його в одному з наших музеїв чи у виїзному шоу.

— Боюся, цей привид таки існує, — з посмішкою мовив лорд Кентервіль, — хоча, можливо, він відмовився б від пропозицій ваших діловитих імпресарію. Про нього відомо вже три сторіччя, а точніше, з року тисяча п'ятсот вісімдесят четвертого, і він завжди з'являється перед смертю одного з членів нашої родини.

— Як на мене, у таких випадках доречніше викликати лікаря, лорде Кентервіль. Але ж, сер, привидів насправді не існує. Сподіваюся, англійська аристократія не піддає сумніву беззаперечні закони природи?

— Так, ви, американці, поведіться вельми природно, — мовив лорд Кентервіль, певно, не зрозумівши суті зауваження містера Отіса. — Ну, якщо присутність привида в домі вас не хвилює, то все гаразд. Тільки пам'ятайте, що я вас попереджав.

За кілька тижнів угода продажу була підписана, і наприкінці сезону посол зі своєю родиною переїхав до Кентервільського замку. Місіс Отіс, що зажила слави найпершої красуні Нью-Йорка, будучи міс Лукрецією Р. Теппен з П'ятдесят третьої Вест-стрит, нині була вродливою жінкою середнього віку, з гарними очима і немовби точеним профілем. Більшість американських леді, виїжджаючи за кордон, удають з себе хронічно хворих — адже, на їхню думку, це ознака європейської витонченості; проте місіс Отіс ніколи не припускалася такої помилки. Вона мала чудову фігуру і дивовижний запас енергії. Власне кажучи, вона була вельми схожа на англійку, і це ще раз дово-

дить, що нині в нас з Америкою все однакове — звичайно, крім мови. Старший син, якого батьки в пориві патріотичних почуттів охрестили Вашингтоном — на що він завжди ремствував, — був гарним білявим юнаком і обіцяв зробити блискучу дипломатичну кар'єру, бо вже три сезони танцював у першій парі котильйону в казино Ньюпорта і встиг прославитись як вправний танцюрист навіть у Лондоні. Його єдиною слабкістю були гарденії та аристократичні титули, а взагалі йому аж ніяк не бракувало здорового глузду. Що ж до міс Вірджинії Е. Отіс, це була тендітна шістнадцятирічна дівчинка, струнка та жвава, мов оленятко, з мрійливими голубими очима. Вона була чудовою вершницею і одного разу, двічі об'їхавши парк на своєму поні наввипередки зі старим лордом Білтоном, обійшла його на півтора корпусу біля самої статуї Ахіллеса. Це привело юного герцога Чеширського у такий захват, що він тут-таки запропонував їй руку і серце — і того ж вечора, проливаючи потоки сліз, був відправлений назад до Ітона своїми опікунами. Двоє молодших дітей, брати-близнюки, мали сімейне прізвисько «Зірки та стрічки», бо їх весь час лупцювали. Це були гарні хлоп'ята — до того ж, за винятком шановного пана посла, єдині щирі республіканці в сім'ї.

Оскільки замок Кентервіль лежить за сім миль від найближчої залізничної станції Ескот, містер Отіс телеграфував, щоб по них прислали екіпаж, і родина вирушила в путь у чудовому гуморі. Був гарний липневий вечір, із соснового лісу долинав густий аромат глици. Тут і там чулося ніжне туркотіння диких голубів, і часом у заростях чагарника мигтіло строкате пір'я фазана. Маленькі білки визирали з верховіття придорожніх буків, а дикі кролі шаруділи в кущах або ж,

задерши білі хвости, прудко стрибали геть через порослі мохом пагорки. Проте, коли екіпаж в'їхав на замкову алею, небо раптом нахмарилося, довкола запанувала дивна тиша, велика згряя круків безшумно пролетіла над головами прибульців, і не встигли вони увійти до будинку, як згори впали перші важкі краплини дощу.

На сходах замку їх зустріла літня жінка в ошатній сукні з чорного шовку, білому чепчику і фартушку. Це була місіс Амні, економка, яку місіс Отіс на наполегливе прохання леді Кентервіль лишила на службі. Вона низько вклонилася кожному по черзі і з трошки дивною старомодною ґречністю мовила:

— Ласкаво прошу до замку Кентервіль!

Увійшовши за нею слідом, вони проминули розкішний хол, умебльований у тюдоріанському стилі, і опинилися в бібліотеці — довгій низькій кімнаті з чорними дубовими панелями, в кінці якої було велике вікно, засклеє кольоровими шибками. Стіл уже був накритий для чаювання, і, знявши свої дорожні плащі, вони сіли пити чай і роздивлятися кімнату, а місіс Амні їм прислуговувала.

Раптом погляд місіс Отіс упав на тьмяну червону пляму на підлозі, біля каміна, і, гадки не маючи про справжню природу цього знаку, вона зауважила місіс Амні:

— Мабуть, тут щось пролилося.

— Так, мадам, — відповіла економка приглушеним голосом. — Тут пролилася кров.

— Який жах, — мовила місіс Отіс. — Мені не подобаються криваві плями у вітальні. Треба це витерти.

Стара жінка всміхнулася і прошепотіла тим самим таємничим тоном:

— Це кров леді Елеонори де Кентервіль, убитої на цьому самому місці своїм чоловіком, сером Симоном

де Кентервілем, року тисяча п'ятсот сімдесят п'ятого. Сер Симон пережив її на дев'ять років, а потім зник за вельми загадкових обставин. Його тіло так і не знайшли, але грішний дух його блукає замком донині. Ця кривава пляма завше привертає увагу туристів. А змити її неможливо!

— Які дурниці! — вигукнув Вашингтон Отіс. — Першокласний Плямовивідник та Супер-очищувач фірми «Пінкертон» знищить її в одну мить!

І перш ніж перелякана економка встигла втрутитись, він кинувся до плями, став на коліна і почав завзято терти підлогу маленькою чорною паличкою, схожою на косметичний олівець. Якась мить — і від плями не лишилося й сліду.

— Я знав, «Пінкертон» і з цим упорається! — тріумфально вигукнув він, озирнувшись до родичів, що захоплено спостерігали за його діями. Та щойно він вимовив ці слова, сліпуча блискавка осяяла напівтемну кімнату, страшний удар грому змусив усіх скочити з місця, а місіс Амні знепритомніла.

— Який жахливий клімат! — незворушно мовив американський посол, запалюючи довгу сигару. — Певно, ця країна так перенаселена, що гарної погоди бракує на кожного. Я завжди вважав, що єдиний вихід для Англії — еміграція.

— Хайраме, любий, — сказала місіс Отіс, — а як нам бути з цією особою, якщо вона має звичку непритомніти?

— Зменшимо їй платню, як за збитки, — відповів посол, — і вона перестане.

За хвилину місіс Амні справді очуняла. Проте вигляд у неї був украй пригнічений, і вона суворо застерегла містера Отіса, що над його домом нависла страшна загроза.

— Сер, я на власні очі таке бачила, — мовила вона, — від чого у добрих християн волосся стане дибки. Багато, багато ночей я не могла склепити повік, бо в цьому домі діються страшні речі.

Проте містер Отіс і його дружина щиро запевнили добру жінку, що не бояться привидів, і, закликаючи всемогутнє Провидіння бути милосердим до її нових хазяїв, а також натякнувши на підвищення платні, стара економка подріботіла до своєї кімнати.

Розділ другий

Буря лютувала всю ніч, та нічого особливого не сталося. Проте вранці, спустившись до сніданку, всі знов побачили на підлозі жахливу криваву пляму.

— Не думаю, що Супер-очищувач схибив, — сказав Вашингтон. — Я його де тільки не випробовував. Ясна річ, це привид.

Він витер пляму знов, але наступного дня вона була на своєму місці — і на третій ранок також, хоч звечора містер Отіс власноруч замкнув бібліотеку і забрав ключа нагору. Тепер в усієї родини з'явилося цікаве заняття. Містер Отіс почав думати, що виявив надмірний догматизм, заперечивши існування привидів; місіс Отіс виказала намір вступити до спиритичного товариства, а Вашингтон написав до панів Майерс і Помор довгого листа на тему «Стійкість кривавих плям злочинного походження». А одної ночі їхні останні сумніви в існуванні потойбічних сил розвіялися назавжди.

ЗМІСТ

КЕНТЕРВІЛЬСЬКИЙ ПРИВИД (переклад Д. О. Радієнко)	3
ЗЛОЧИН ЛОРДА АРТУРА СЕВІЛА (переклад О. В. Дейчаківської)	41
МІЛЬЙОНЕР-НАТУРНИК (переклад О. В. Дейчаківської)	87
ПОРТРЕТ МІСТЕРА В. Г. (переклад О. В. Дейчаківської)	97
СФІНКС БЕЗ ТАЄМНИЦІ (переклад О. В. Дейчаківської)	141
ПОЕЗІЇ (переклад М. В. Стріхи)	151
Могила Шеллі	152
Симфонія в жовтому	153
Impression du Matin	154
«О, добре тому, хто прожив...»	155
У Вероні	156
Сонет на різанину християн у Болгарії	157
До Мільтона	158
На нещодавній продаж з аукціону любовних листів Кітса ...	159
Гамма	160
Vita nuova	161
Оселя повії	162
Tedium vitae	164
Балада Редінзької в'язниці	165